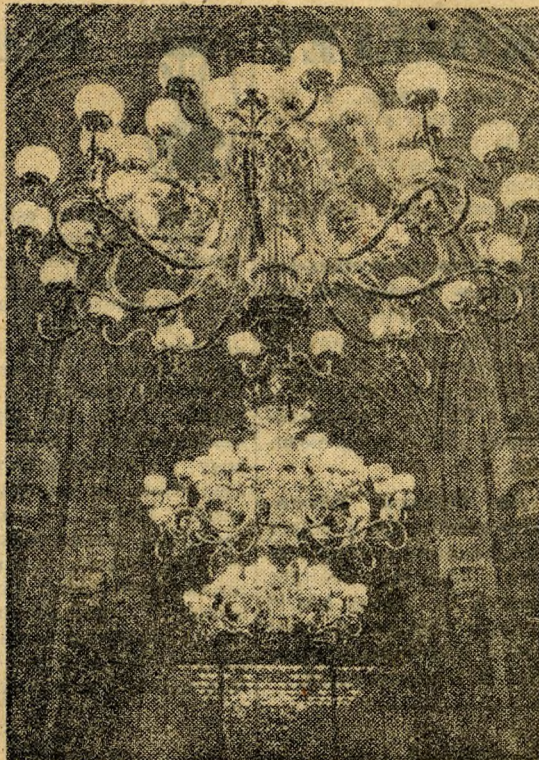
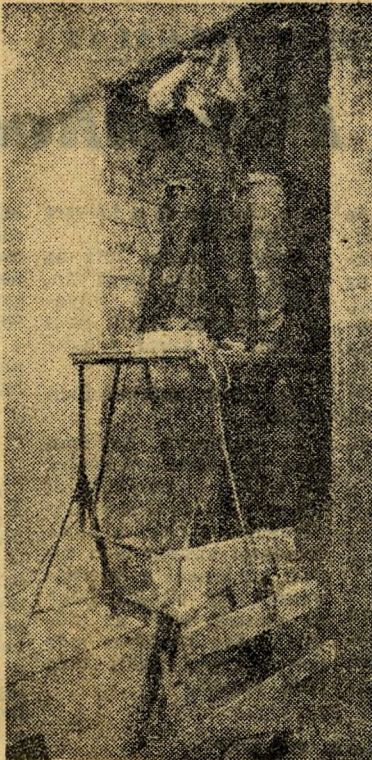
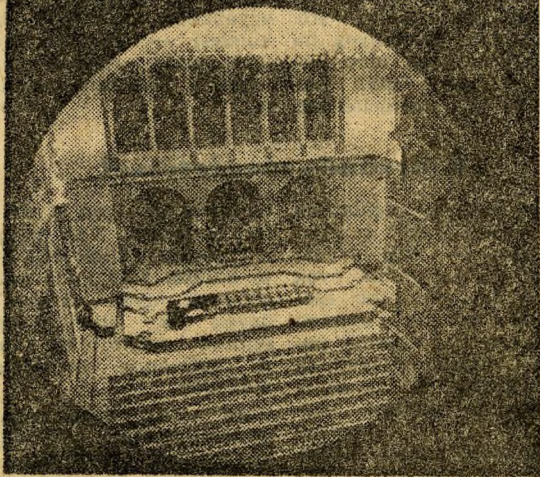

RÉGI FÉNYÉBEN ÚJ VIGADÓ

A kész — és az utolsó simítások

Szerdán ünnepi gálaest volt az újjáépült Vigadóban. Liszt, Erkel, Bartók, Kodály, Csermák, Dohnányi zeneműveit, Vörösmarty Liszt Ferenchez írott ódáját, Móra: Híszek az emberben című vallomását neves fővárosi művészek tolmácsolták. (MTI)

*

„Az újonnan épült Pest városi Redoute-termek (Vigadó) bérloinek van szerencsésük a t. cz. közönséget értesíteni, hogy a dísz és fényben páratlan Redoute-termek vasárnap, 1865. évi január 15-én fognak megnyitni.” Kemény Zsigmond lapja, a Pesti Napló, a Vigadó második megnyitását hirdeti.

Es most — harmadszor a majdnem kétszáz év alatt — és talán hosszú időre, végleg megnyitott a Vigadó. Először nyitott meg azoknak, akik építették, és azoknak, akik építették, együtt.

Kezdetben is több volt ez az épület Pollack Mihály mérész álmainál, s a hajdani uralkodó osztály könnyed, gondúzó, báltermes-szalagos-márványos-aranyos szórakozóhelyénél. Beengedték a zenét, beengedték a kultúrát — és soha többé nem lehetett kizárni a

politikát. Liszt Ferenc az arvízkárosultak javára adott hangversenyén itt játszott először saját átdolgozásában a Rákóczi-indulót. De Hentzi osztrák generális 1849-ben, Buda ostrománál — harcászati szempontok szerint is teljesen indokolatlanul — féktelen dühvel azt a Vigadót löveti rommá, amely ott-hont adott egy forradalmi országgyűlésnek 1848. július 11-én, ahol Széchenyi, Kossuth és Deák szónoklata után honvéd-

hadcsereg felállítását szavasták meg a jelenlevők. Feszély Frigyes mindent előlől kezdhetett. Than Mór és Lotz Károly freskói, Stróbl Alajos és Dornát Gyula szobrai végül Pest egyik legvitatottabb stílusú, legérdekesebb épületét díszítették — s az átadásakor, 1865-ben, mindössze negyvenöt éves építész nem foglalkoztatták többet. Stílusban, szemléletben „lekörözte” őt Ybl Miklós, Henszmann Imre — de állt és

működött a Vigadó, majdnem nyolcvan évig. A millenniumi eszterdők langyos-békességét aligha zavarta meg az a nyomdászrevü, amelyről az 1899. február 21-i Népszava tudósított. A Tanácsköztársaság alatt Kun Bélát, Vágó Bélát már egy új — s még kisebb szokatlan — közönség hallgatta a báltermekben. A kommunisták illegálitásban kényyszerülése után pedig megelégnél az irodalmi élet — Petőfi-est, József Attila-est, Ady-est

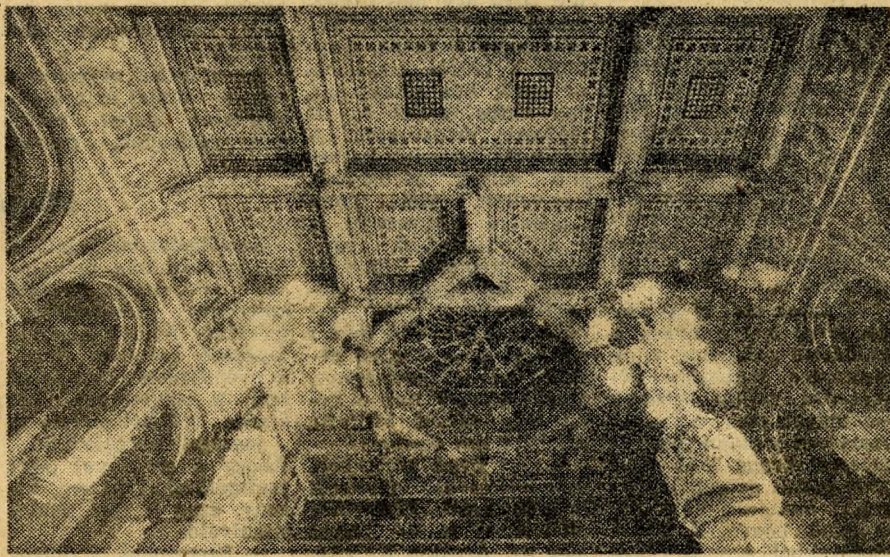
a Vigadóban. És mindvégig a zene, a Filharmoniai Társaság otthona, először Erkel Sándor, Richter János, majd Kerner István és Dohnányi Ernő vezetésével.

Es a második világháború végén újra Budapest ostroma... Majdnem teljesen elpusztult a Vigadó. A kiegészített falak, bedeszkázott romhalmaz látványa mellett már fel-nőtt nem egy generáció. S ók most látják először épen, egészben — s talán funkciója, hivatása teljében is — ezt a különös sorsú épületet. Amelynek pusztulásai, újjászületései a falak állapotában hirdették kitephetetlenségét a magyar kultúrából, a magyar történelemből. S amelynek újjáépítését gazdasági helyzetünk — többszöri erőfeszítés után — most tette lehetővé.

De a mai építők nem mementőt adnak át a fővárosi lakosságnak. Hanem kiállítótermet, hangversenytermet, stúdiókat, sörözőt. Használati tárgyat, az élet lehetséges tereit.

T. budapestiek! Hetfőtől ismét az önöké — mindenkié — a Vigadó.

Csáki Judit

A mennyezet

(Fejér Gábor felvételei)